

HÜSEYİN KIYAR • Hisar'dan Ahmet

HÜSEYİN KIYAR 1965'te Ankara'da doğdu. Barış Bıçakçı ve Yavuz Sarıaloğlu ile birlikte Ocak 1994 ve Ekim 1997 tarihlerinde iki şiir kitabı yayımladı.

İletişim Yayınları 1723 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 239

ISBN-13: 978-975-05-1016-8

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek - Tanıl Bora

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Mustafa Ümit Çelik

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Yonca Akcanlı

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HÜSEYİN KIYAR

Hisar'dan Ahmet

Hisar'dan Ahmet

Babam bir akşam bana telefon etti. Evde yoktum, beni bulamayınca arkadaşım Cemil'i aradı. Eşi Nazlı açtı telefonu. Babam birdenbire "Ben Ahmet," dedi.

Babamın onları aramasına alışık olmayan ve daha telefonu açar açmaz karşıdakinin ünlemesiyle karşılaşan Nazlı şaşırıldı: "Hangi Ahmet?"

"Hisar'dan Ahmet!" dedi babam, tam otuz beş yıl olmuştu Hisar'dan ayrılalı.

Oyunumuz

Babamın fotoğrafına bakıp “Yine bizi güldürdün Ahmet,” diyor annem.

“Bir gün de...” diye başlıyorum, bu sırada Ceren masanın altına giriyor, bacağımla dürtüyor. “Bir gün de... Kız kısaydı, oğlan gözlüklü...” Bu kez daha kuvvetli dürtüyor Ceren, kendisinin içinde olmadığı hikâyenin değeri yok.

Ayağımla böğrüne dokunup “Aşağıda bir şey var yahu,” diyorum “nedir bu, bir kedi mi yoksa?”

Kısa bir sessizlikten sonra “Miyav,” sesi geliyor masanın altından.

“Aşağıda bir şey var, nedir bu? Korkunç bir şeye benziyor... Bir aslan mı acaba?”

“Vov!”

“Bilememişim, ayıymış.”

Kafasını çıkarıp aşağıdan bana bakıyor. İri gözlerini açmış, işaret parmağını uzatıp gösteriyor. Yine masanın altına kaçıp minik parmağıyla bacağımla dürtüyor.

“Sen ne anlatacaktın,” diye soruyor ağabeyim.

“Bu ne ya, bu ne biçim ayı?”

“Vov! Vooouv!”

“Hadi kızım çık oradan, amcanı yorma,” diyor ağabeyim. Aşağıya eğilip “Gel, resim çizelim,” diyorum.

Gonca resim defterinden bir sayfa koparıp veriyor. Tükenmez kalemle çiziyor Ceren, uğraşiyor. Bitirince kâğıdı uzatıyor bana, “Bak!” Kâğıdı yukarıdan aşağıya kaplamış çöp adamı gösterip “Dedem!” diyor.

“Sen dedeni hiç görmedin ki akıllım,” diyor ablası, “resmini nasıl yapacaksın?”

Ceren gözlerini iri iri açıp Gonca’ya bakıyor, sonra yavaşça düşüyor gözkapakları, tombul yanakları kızarıyor, ağlamaya başlıyor. Kucağıma alıyorum, saçlarını okşuyorum.

“Pekiyi bu ne?” diye soruyorum çöp adamın kafasından çıkan acemi çizgileri göstererek. Ağlaması duruyor, minik yumruklarıyla gözyaşlarını siliyor.

“Saçları mı?”

“Evet!”

“Yoksa duman mı?”

“Evet!”

Bakıyorum. Evet, bu benim babam, kafası dumanlı bir adam.